

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Categories on the move

Governing refugees in transnational admission programmes to Germany

Welfens, N.P.M.R.

Publication date

2021

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Welfens, N. P. M. R. (2021). *Categories on the move: Governing refugees in transnational admission programmes to Germany*.

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Thesis Summary

In light of record numbers of displaced people worldwide, surrounded by a rhetoric of crisis and limited resources, European states are redrawing boundaries of access and belonging. A timely example is recently introduced European resettlement and humanitarian admission programmes, which admit limited numbers of ‘particularly vulnerable’ refugees from countries of refuge. Categorisation practices are central in this process. In official policies and in daily frontline work, policy categories prioritise, include and exclude along the intersecting lines of inter alia nationality, gender, age or religion. Thereby, they create inequalities and shape perceptions of who is most deserving of access or care, and consequently, who is considered undeserving or a risk. Taking Germany’s humanitarian admission programmes from Lebanon and Turkey as an example, the thesis follows categorisation practices throughout the complete transnational admission chain: from policy formulation in Germany, via refugee selection and pre-departure in countries of refuge, to refugee reception in German provinces and municipalities. It asks: *How do categorisation practices govern, include and exclude refugees in humanitarian admission programmes?*

Grounded in a triangulated methodology, including document analysis, interviews, and participant observations, the thesis reveals how categorisations get translated and transformed from one institutional context to another, who gets prioritised at different steps in the process, and how different actors normatively justify or contest categorisations and resulting inequalities. Fusing Migration Studies with insights from Interpretive Policy Analysis, International Political Sociology and feminist theories of intersectionality, the thesis advances a dynamic and processual understanding of categorising, inclusion and exclusion. Moreover, it contributes to theorising the normative grammars actors deploy to justify practices of refugee governance and the inequalities they produce.

The thesis encompasses eight chapters. The first part of the thesis (Chapters 1-3) sets out the research objectives and approach and embeds the study in relevant empirical and theoretical debates. The empirical part (Chapters 4-7) follows categorisation practices along the different parts of the admission chain, with a focus on Germany’s humanitarian admission programmes from Turkey in Chapter 5 and Chapter 6. In the conclusion of this thesis (Chapter 8), I outline my findings and contributions to empirical, theoretical and policy debates.

Chapter 1 introduces the general topic of the study, its aims, relevance, research question and approach. I argue that the study of categorisations in policies and practices of refugee admission programmes is fruitful to empirically study and further theorise how boundaries to prioritise, include and exclude are drawn and shift throughout the policy process. To deliver a more dynamic understanding of categorisation practices in refugee admission policies, I introduce the concept of the ‘chain of admission’. Inspired by scholarly work at the crossroads of Science Studies and International Relations, the chain conceptualises the transnational admission process as a sequence of practices which transforms some individuals in countries of refuge

into resettled refugees with legal residency in admission countries, like Germany. As a conceptual tool, the chain of admission renders the different geographical sites, actors and intermediary categorisations along the process visible. Further, I argue that the study of Germany's humanitarian admission programmes is illustrative of broader phenomena in contemporary migration governance, and briefly outline my practice theory approach and the structure of the thesis.

In Chapter 2, I discuss the central theoretical debates my study builds on and contributes to, and position my research questions within these debates. The chapter begins with what we know about categories and their power to stratify, include and exclude. Against this background, I introduce my practice theory framework with the chain of admission as its overarching holistic concept to follow categorisation practices on the move. Combining the admission chain with insights from Interpretive Policy Analysis, International Political Sociology, feminist theories of intersectionality, and Migration Studies my framework addresses each of my four sub-questions. These can be summarised as follows. First, to study how resettlement actors categorise refugees and which social markers they draw on, I fuse practice theory with feminist theories of intersectionality. Second, building on scholarly insights of how state power over border control shifted to other actors and outside the state territory, I ask 'who has power to categorise refugees?'. Third, I draw on theoretical advancements of the chain to examine how actors cooperate to transform categories throughout the transnational admission process. Fourth, I discuss pragmatic sociology's modelling of normative orders to address the question of how resettlement actors justify their categorisation practices.

Chapter 3 outlines the practice-driven methodological approach of my study: the methods I used for collecting my data, the different phases and sites of research, the way I navigated the field, and how I analysed my data. The overall approach of the study is rooted in critical policy ethnography, which seeks to examine policies through in-depth fieldwork of how the policy is put into everyday practice. Applied to the context of Germany's humanitarian admission programmes from Lebanon and Turkey, this approach follows categorisations along the chain to the different sites where actors deliberate, formulate and enact policy categories. In my fieldwork, these sites included national ministries, headquarters of international organisations and NGOs in Germany, Lebanon, Turkey, Brussels and Geneva. Across these different field sites my data collection approach encompassed three key methods: interviews with resettlement actors, document analysis and observations of practitioner events and parts of the admission process. My approach for data analysis combines Category Analysis with insights from Narrative- and Critical Frame Analysis. Beyond rendering the research approach of my study transparent, the chapter also seeks to foster a dialogue between methodological debates in feminist approaches, Interpretive Policy Analysis, and International Political Sociology.

The subsequent empirical part of the thesis travels along the chain of admission: from policy formulation, via refugee selection and pre-departure preparations, to refugee reception. Each of the empirical chapters portrays one of the different micro-

universes the chain of admission encompasses, and analyses its respective categorisation practices, the social markers these practices draw on and actors' justifications.

Chapter 4 examines the policy formulation and official selection categories of Germany's admission programmes from Lebanon (2013-15) and from Turkey (2017-present). The analysis contextualises the respective 'crisis' moments that led to the establishment of the programmes and scrutinises formal selection categories with regard to the intersecting social markers they draw on, actors' justifications and critique. I show that, while officially it is the German Ministry of the Interior that sets up programmes and defines selection categories, German state representatives must take into account practical constraints and selection priorities of other resettlement actors. The comparative perspective highlights shifts in the declared policy objectives of admission programmes, in formal selection categories, and in normative justifications. Germany's humanitarian admission programme from Lebanon and its selection categories were mostly justified based on humanitarian principles, whereas justifications for the HAP from Turkey and its selection priorities intertwine humanitarian and security justifications. While the shift in priorities and normative justifications impels contestations among resettlement actors, the discretionary nature of admission programmes limits critique by NGOs and UNHCR.

With a focus on Germany's admission programme from Turkey, Chapter 5 scrutinises how refugee selection works at the frontline. It examines the practices of NGOs, UNHCR and Turkish state authorities around identifying, assessing and referring refugees for admission programmes, and German state authorities' selection practices in making the final decision over inclusion or exclusion. Unfolding the complex sequence of practices, the analysis shows how normative principles of humanitarianism and security are put into practice in frontline assessments, and which social markers they draw on. Humanitarian needs-based selection practices consider in particular women, children, sexual minorities, 'incomplete' or economically vulnerable families, as well as people with medical needs as deserving of admission. Security-based selection practices especially deem young, heterosexual, able-bodied men and 'incomplete' or 'culturally different' families to be risky. Scrutinising how different actors enact categories and cooperate along the chain, the analysis reveals how, in an overall effort to refer dossiers with high chances of being selected, refugee-selecting actors address admission states' security principles in an anticipatory fashion.

In Chapter 6, I analyse IOM's pre-departure orientation courses for refugees who were formally selected for admission to Germany. The analysis takes an interest in how IOM constructs resettling refugees as a target group and how IOM staff justify these categorisations. I demonstrate how IOM defines resettling refugees as a group with a shared cultural background, displacement experience and admission process, supposedly leading to similar questions from them, and similar information and assistance needs. Based on observations at IOM Turkey, I show how the frontline enactment of the courses draws inter alia on cultural, racialised, gendered and age-differentiated distinctions to convey information about the remaining admission process and

societal norms of admission states. Analysing these categorisation practices intersectionally highlights intra-categorical distinctions: while women, children and sexual minorities are constructed as groups who will benefit from admission states' liberal norms, refugee men are seen to be in need of integration and control. Overall, the analysis demonstrates how IOM's pre-departure orientation courses seek to responsabilise refugees for their admission and integration process and how, like in refugee selection, normative principles of humanitarianism, security and efficiency interlace in actors' justifications and practices.

Chapter 7 explores how different resettlement actors categorise refugees in the initial reception phase, after their arrival to Germany. The analysis highlights how resettling refugees become one of multiple legal and bureaucratic categories in Germany's migration administration, which stratifies refugees' mobility and access to support and services in Germany. After arrival, social markers of gender, age and family serve to define who is particularly in need of care and assistance. Following categorisations in reception practices, I show how actors tasked with the initial reception and spatial distribution of refugees seek to facilitate refugees' arrival and integration, whereas in municipal structures resettling refugees risk falling through the cracks. Paradoxically, precisely because of resettlement refugees' privileged and numerically scarce way of accessing the country, municipal actors lack legal knowledge about refugees as a legal category and their entitlements, leading in some instances to confusion as to who is responsible for this particular group.

Chapter 8 presents my findings and teases out the main contributions to empirical, theoretical and policy debates. Empirically, my findings contribute to an in-depth understanding of how refugee admission programmes work as a policy instrument and provide a more fine-grained picture of the meaning of policy categories in admission programmes, their power to include and exclude at the frontline and to shape resettling refugees' relative privilege vis-à-vis other migrant categories.

Further, the findings highlight three normative justifications different resettlement actors deploy to justify their categorisation practices and the inequalities they produce. First, humanitarian justifications ask who is (most) in need of protection, care or assistance and seeks to identify people's needs or vulnerability. Second, security justifications ask who is least likely to constitute a threat to public, economic and cultural security and to require the least integration. Third, efficiency justifications evaluate what makes the admission process worthwhile and what allows for an uninterrupted process.

In addition, the thesis makes a threefold theoretical contribution by: (1) advancing the admissions chain as a conceptual tool, in particular for studying processes of inclusion and exclusion; (2) fusing intersectionality and practice theory; and (3) making pragmatic sociology's modelling of normative justifications fruitful for the context of refugee governance. Finally, my findings contribute to public and policy debates by facilitating a reflection about the political promises and pitfalls of refugee admission programmes as a policy response to current challenges in European refugee policies.

Samenvatting

In het licht van een recordaantal ontheemden wereldwijd, omgeven door een retoriek van crisis en beperkte middelen, verleggen Europese staten de grenzen voor wie toegang krijgt en wie erbij hoort. Actuele voorbeelden zijn de recent geïntroduceerde Europese programma's voor hervestiging en humanitaire toelatingsprogramma's, die een beperkt aantal 'bijzonder kwetsbare' vluchtelingen uit herkomstlanden toelaten. Categoriseringspraktijken staan centraal in dit proces. In het officiële beleid en in dagelijkse eerstelijns-werkzaamheden zorgen beleidscategorieën voor prioriteiten, maar ook voor in- en uitsluiting langs intersectionele lijnen van onder meer nationaliteit, gender, leeftijd en/of religie. Daardoor creëren deze categoriseringspraktijken ongelijkheden en vormen ze de perceptie van wie toegang en/of zorg het meest verdient - en ook wie het niet verdient, of als een risico wordt beschouwd. Met als voorbeeld de humanitaire toelatingsprogramma's van Duitsland van vluchtelingen uit Libanon en Turkije, volgt dit proefschrift de categoriseringspraktijken in de complete transnationale toelatingsketen: van beleidsformulering in Duitsland, via selectie van vluchtelingen voor vertrek in de herkomstlanden, tot de opvang van vluchtelingen in Duitse provincies en gemeenten. Dit proefschrift stelt de vraag: Hoe spelen categoriseringspraktijken een rol in het besturen, in- en uitsluiten van vluchtelingen in humanitaire toelatingsprogramma's?

Gebaseerd op een getrianguleerde methodologie, waaronder documentanalyse, interviews en participerende observaties, laat het proefschrift zien hoe categorieën worden vertaald en getransformeerd van de ene institutionele context naar de andere, wie prioriteit krijgt bij de verschillende stappen in het proces, en hoe verschillende actoren categorieën normatief rechtvaardigen of betwisten, en de daaruit resulterende ongelijkheden. Door migratiestudies te combineren met inzichten uit interpretatieve beleidsanalyse, internationale politieke sociologie en feministische theorieën over intersectionaliteit, bevordert het proefschrift een dynamisch en procesmatig begrip van categorisering, inclusie en uitsluiting. Bovendien draagt het bij tot het theoretiseren van de normatieve grammatica die actoren inzetten om praktijken van vluchtelingen-governance en de ongelijkheden die ze veroorzaken te rechtvaardigen.

Het proefschrift omvat acht hoofdstukken. Het eerste deel van het proefschrift (hoofdstukken 1-3) beschrijft de doelstellingen en aanpak van het onderzoek, en verankeren de studie in relevante empirische en theoretische debatten. Het empirische deel (hoofdstukken 4-7) volgt categoriseringspraktijken langs de verschillende delen van de toelatingsketen, met een focus op de humanitaire toelatingsprogramma's van Duitsland vanuit Turkije in hoofdstuk 5 en hoofdstuk 6. In de conclusie van dit proefschrift (hoofdstuk 8), geef ik een overzicht van mijn bevindingen en bijdragen aan empirische, theoretische en beleidsdebatten.

Hoofdstuk 1 introduceert het algemene onderwerp van de studie, doelstellingen, relevantie, onderzoeksvraag en aanpak. Ik betoog dat de studie van categorisering in beleid en praktijk van programma's voor de toelating van vluchtelingen nuttig

is om empirisch te bestuderen en verder te theoretiseren hoe grenzen worden gesteld, getrokken en verschoven gedurende het beleidsproces. Om een meer dynamisch inzicht te geven in categoriseringspraktijken in het toelatingsbeleid voor vluchtelingen, introduceer ik het concept de 'toelatingsketen'. Geïnspireerd door wetenschappelijk werk op het kruispunt van Science Studies en internationale betrekkingen, ziet de keten het transnationale toelatingsproces als een opeenvolging van praktijken die sommige individuen in herkomstlanden transformeren in hervestigde vluchtelingen met een legaal verblijf in aankomstlanden, zoals Duitsland. Als conceptueel hulpmiddel maakt de toelatingsketen de verschillende geografische locaties, actoren en intermediaire categoriseringspraktijken van het proces zichtbaar. Verder beargumenteer ik dat de studie van de humanitaire toelatingsprogramma's van Duitsland illustratief is voor bredere verschijnselen in het hedendaagse migratie-governance, en geef ik een korte schets van mijn practice theory benadering en de structuur van het proefschrift.

In hoofdstuk 2 bespreek ik de centrale theoretische debatten waar mijn studie op voortbouwt en aan bijdraagt, en positioneer ik mijn onderzoeksvragen binnen deze debatten. Het hoofdstuk begint met wat we weten over categorieën en hun vermogen om te stratificeren, in- en uit te sluiten. Tegen deze achtergrond introduceer ik mijn practice theory kader met de toelatingsketen als het overkoepelende holistische concept om de categoriseringspraktijken te volgen. Door de keten van toekenning te combineren met inzichten uit de interpretatieve beleidsanalyse, internationale politieke sociologie, feministische theorieën over intersectionaliteit, en migratiestudies, behandelt de toelatingsketen elk van mijn vier deelvragen. Deze deelvragen vat ik hier kort samen. Mijn eerste deelvraag onderzoekt hoe hervestigingsactoren vluchtelingen categoriseren en uit welke sociale kenmerken ze putten. Hier combineer ik practice theory met feministische theorieën over intersectionaliteit. Ten tweede, voortbouwend op wetenschappelijke inzichten over hoe de staatsmacht over grenscontrole verschoof naar andere actoren en buiten het grondgebied van de staat, vraag ik: wie heeft de macht om vluchtelingen te categoriseren? Ten derde gebruik ik theoretische vernieuwingen in de keten om te onderzoeken hoe actoren samenwerken om categorieën te transformeren gedurende het transnationale toelatingsproces. Ten vierde bespreek ik de modellering van normatieve ordes in de pragmatische sociologie om de vraag te beantwoorden hoe hervestigingsactoren hun categoriseringspraktijken rechtvaardigen.

Hoofdstuk 3 schetst de praktijkgerichte methodologische benadering van mijn studie: de methoden die ik gebruikte voor het verzamelen van mijn gegevens, de verschillende fasen en locaties van onderzoek, de manier waarop ik door het veld navigeerde en hoe ik mijn gegevens analyseerde. De algemene benadering van de studie is geworteld in kritische beleidsetnografie, een manier om beleid te onderzoeken door middel van diepgaand veldwerk met de vraag hoe het beleid in praktijk wordt gebracht. Toegepast op de context van de humanitaire toelatingsprogramma's van Duitsland uit Libanon en Turkije, volgt deze benadering categorisaties langs de keten naar de verschillende plekken waar actoren samenkomen en beleidscategorieën

formuleren en vaststellen. In het geval van mijn veldwerk waren deze plekken onder andere nationale ministeries, hoofdkantoren van internationale organisaties en NGO's in Duitsland, Libanon, Turkije, Brussel en Genève. Op al deze verschillende terreinen omvatte mijn benadering van het verzamelen van gegevens drie belangrijke methoden: interviews met hervestigingsactoren, documentanalyse, en observaties van gebeurtenissen van beoefenaars en onderdelen van het toelatingsproces. Mijn aanpak voor data-analyse combineert Category Analysis met inzichten uit Narrative- en Critical Frame Analysis. Naast het transparant maken van de onderzoeksbenadering van mijn studie, tracht dit hoofdstuk ook de dialoog te bevorderen tussen methodologische debatten in feministische benaderingen, interpretatieve beleidsanalyse en internationale politieke sociologie.

Het daaropvolgende empirische deel van het proefschrift reist langs de toelatingsketen: van beleidsformulering, via selectie van vluchtelingen en voorbereiding op vertrek, tot opvang van vluchtelingen. Elk van de empirische hoofdstukken geeft een beeld van een van de verschillende micro-universums die de toelatingsketen omvat, en analyseert de respectievelijke categoriseringspraktijken, de sociale kenmerken waarop deze praktijken zijn gebaseerd en de rechtvaardigingen van de actoren.

Hoofdstuk 4 behandelt de beleidsformulering en officiële selectiecategorieën van de Duitse toelatingsprogramma's uit Libanon (2013-15) en Turkije (2017-heden). De analyse contextualiseert de respectievelijke 'crisismomenten' die hebben geleid tot het opzetten van de programma's en onderzoekt de formele selectiecategorieën met betrekking tot de intersectionele sociale kenmerken waaruit ze putten, de rechtvaardigingen en kritiek van de actoren. Ik laat zien dat, hoewel het officieel het Duitse ministerie van Binnenlandse Zaken is dat programma's opstelt en selectiecategorieën definieert, Duitse staatsvertegenwoordigers rekening moeten houden met praktische beperkingen en selectieprioriteiten van andere hervestigingsactoren. Het vergelijkende perspectief benadrukt verschuivingen in de afgekondigde beleidsdoelstellingen van toelatingsprogramma's, in formele selectiecategorieën en in normatieve rechtvaardigingen. Het Duitse humanitaire toelatingsprogramma uit Libanon en de selectiecategorieën waren meestal gerechtvaardigd op basis van humanitaire principes, terwijl in het geval van rechtvaardigingen voor het HAP uit Turkije selectieprioriteiten humanitaire en veiligheidsredenen met elkaar zijn verweven. Hoewel de verschuiving in prioriteiten en normatieve rechtvaardigingen tot strijd tussen hervestigingsactoren leidt, beperkt het discretionaire karakter van toelatingsprogramma's de kritiek van NGO's en UNHCR.

Met een focus op het toelatingsprogramma van Duitsland vanuit Turkije, onderzoekt hoofdstuk 5 hoe de selectie van vluchtelingen in de frontlinie werkt. Het onderzoekt de praktijken van NGO's, UNHCR en Turkse staatsautoriteiten met betrekking tot het identificeren, beoordelen en verwijzen van vluchtelingen voor toelatingsprogramma's, en de selectiepraktijken van de Duitse staatsautoriteiten bij het nemen van de uiteindelijke beslissing over in- of uitsluiting. Door de complexe opeenvolging van praktijken te ontvouwen, laat de analyse zien hoe normatieve principes van humani-

tarisme en veiligheid in de praktijk worden gebracht in eerstelijns beoordelingen, en op welke sociale kenmerken ze zijn gebaseerd. Op humanitaire behoeften gebaseerde selectiepraktijken beschouwen vooral vrouwen, kinderen, seksuele minderheden, 'onvolledige' of economisch kwetsbare gezinnen, evenals mensen met medische behoeften als toelatingswaardig. Op veiligheid gebaseerde selectiepraktijken daarentegen beschouwen vooral jonge, heteroseksuele, valide mannen en 'onvolledige' of 'cultureel verschillende' gezinnen als riskant. Door nauwkeurig te onderzoeken hoe verschillende actoren categorieën bepalen en samenwerken in de keten, laat de analyse zien hoe - in een poging om dossiers met een hoge kans om te worden geselecteerd door te verwijzen - actoren die vluchtelingen selecteren anticiperend omgaan met de veiligheidsbeginselen van de aankomstlanden.

In hoofdstuk 6 analyseer ik IOM's oriëntatiecursussen vóór vertrek voor vluchtelingen die formeel werden geselecteerd voor toelating tot Duitsland. De analyse toont hoe IOM hervestiging van vluchtelingen als doelgroep construeert en hoe medewerkers van het IOM deze categorisaties rechtvaardigen. Ik laat zien hoe IOM de te hervestigen vluchtelingen definieert als een groep met een gedeelde culturele achtergrond, gedeelde ervaring met ontheemding en het toelatingsproces, die zogenaamd tot soortgelijke vragen bij hen zou leiden en vergelijkbare informatie- en hulpbehoeften. Op basis van waarnemingen bij IOM Turkije, laat ik zien hoe in de praktijk cursussen onder meer putten uit culturele, raciale, gendergerelateerde en leeftijd-gedifferentieerde verschillen om informatie over het resterende toelatingsproces en maatschappelijke normen van aankomstlanden over te brengen. Het intersectioneel analyseren van deze categoriseringspraktijken benadrukt intra-categorische verschillen. Waar vrouwen, kinderen en seksuele minderheden worden geconstrueerd als groepen die baat zullen hebben bij de liberale normen van aankomstlanden, wordt aangenomen dat mannelijke vluchtelingen integratie en controle nodig hebben. Over het geheel genomen laat de analyse zien hoe IOM's oriëntatiecursussen vóór vertrek ernaar streven vluchtelingen verantwoordelijk te maken voor hun toelatings- en integratieproces en hoe, net als bij de selectie van vluchtelingen, normatieve principes van humanitarisme, veiligheid en efficiëntie verweven zijn in de rechtvaardigingen en praktijken van actoren.

Hoofdstuk 7 onderzoekt hoe verschillende hervestigingsactoren vluchtelingen categoriseren in de eerste opvangfase, na hun aankomst in Duitsland. De analyse laat zien hoe hervestigende vluchtelingen één van de vele juridische en bureaucratistische categorieën worden in de Duitse migratie administratie, die de mobiliteit van vluchtelingen en de toegang tot ondersteuning en diensten in Duitsland afbakt. Na aankomst dienen sociale kenmerken zoals gender, leeftijd en gezin ervoor om te bepalen wie in het bijzonder zorg en hulp nodig heeft. Door categorisering in opvangpraktijken te volgen, laat ik zien hoe actoren die belast zijn met de initiële opvang en ruimtelijke spreiding van vluchtelingen proberen de aankomst en integratie van vluchtelingen te vergemakkelijken, terwijl in gemeentelijke structuren de hervestiging van vluchtelingen tussen wal en schip valt. Paradoxaal genoeg, juist

vanwege de geprivilegieerde en numeriek schaarse manier van hervestiging van vluchtelingen om toegang te krijgen tot het land, ontbreekt het gemeentelijke actoren aan juridische kennis over vluchtelingen als een juridische categorie en hun rechten, wat in sommige gevallen leidt tot verwarring over wie verantwoordelijk is voor deze specifieke groep.

Hoofdstuk 8 presenteert mijn bevindingen en positioneert mijn belangrijkste bijdragen in empirische, theoretische en beleidsdebatten. Empirisch gezien dragen mijn bevindingen bij aan een diepgaand begrip van hoe toelatingsprogramma's voor vluchtelingen werken als beleidsinstrument en geven ze een meer fijnmazig beeld van de betekenis van beleidscategorieën in toelatingsprogramma's, hun vermogen om in- en uit te sluiten, en hoe ze het relatieve privilege van hervestiging van vluchtelingen ten opzichte van andere migrantencategorieën vormgeven.

Verder benadrukken de bevindingen drie normatieve rechtvaardigingen die verschillende hervestigingsactoren gebruiken om hun categoriseringspraktijken en de ongelijkheden die ze veroorzaken te rechtvaardigen. Ten eerste vragen humanitaire rechtvaardigingen wie (het meest) bescherming, zorg of hulp nodig heeft en proberen ze de behoeften of kwetsbaarheid van mensen vast te stellen. Ten tweede vragen veiligheids-rechtvaardigingen wie het minst waarschijnlijk een bedreiging vormt voor de openbare, economische en culturele veiligheid en de minste integratie nodig heeft. Ten derde evalueren efficiëntie-rechtvaardigingen wat het toelatingsproces de moeite waard maakt en wat een ononderbroken proces mogelijk maakt.

Daarnaast levert het proefschrift een driedelige theoretische bijdrage: (1) het bevorderen van de toelatingsketen als conceptueel instrument, in het bijzonder voor het bestuderen van processen van in- en uitsluiting; (2) het samensmelten van intersectionaliteit en practice theory; en (3) de pragmatische sociologische modellering van normatieve rechtvaardigingen toepasbaar maken voor de context van vluchtelingen-governance. Ten slotte dragen mijn bevindingen bij aan publieke en beleidsdebatten door reflectie mogelijk te maken over de politieke beloften en valkuilen van programma's voor de toelating van vluchtelingen als beleidsreactie op de huidige uitdagingen in het Europese vluchtelingenbeleid.